A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2015. február 27.*

„A dokumentumokhoz való hozzáférés — 1049/2001/EK rendelet — Az Osztrák Köztársaság által a Bíróság előtti kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban benyújtott beadványok — A hozzáférés megtagadása”

A T-188/12. sz. ügyben,

**Patrick Breyer** (lakóhelye: Wald-Michelbach [Németország], képviseli: M. Starostik ügyvéd)

felperesnek,

támogatják:

a **Finn Köztársaság** (képviselik: J. Heliskoski és S. Hartikainen, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Svéd Királyság** (képviselik kezdetben: A. Falk, C. Meyer-Seitz, C. Stege, S. Johannesson, U. Persson, K. Ahlstrand-Oxhamre és H. Karlsson, később: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, L. Swedenborg, N. Otte Widgren, E. Karlsson és F. Sjövall, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: P. Costa de Oliveira és H. Krämer, később: H. Krämer és M. Konstantinidis, meghatalmazotti minőségben, segítőik kezdetben: A. Krämer és R. Van der Hout, később: R. Van der Hout ügyvéd)

alperes ellen

egyrészt a 2012. március 16-i azon bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, amely elutasította a felperes által benyújtott, a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása, illetve a nyilvános hírközlő hálózatok szolgáltatása keretében előállított vagy feldolgozott adatok megőrzéséről és a 2002/58/EK irányelv módosításáról szóló, 2006. március 15-i 2006/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL L 105., 54. o.; helyesbítés: HL L 50., 2009.2.21., 52. o.) vonatkozó bizottsági jogi véleményhez való hozzáférés iránti kérelmet, másrészt a 2012. április 3-i azon bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, amely megtagadta a felperes teljes hozzáférését a 2006/24 irányelv Osztrák Köztársaság általi átültetésére vonatkozó dokumentumokhoz, valamint a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09, EU:C:2010:455) alapjául szolgáló üggyel kapcsolatos dokumentumokhoz, amennyiben ez utóbbi határozat megtagadta az Osztrák Köztársaság által ezen ügyben benyújtott beadványokhoz való hozzáférést,

* Az eljárás nyelve: német.

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Gervasoni és L. Madise (előadó) bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. szeptember 5-i tárgyalásra,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## Jogi háttér

1 Az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének első és negyedik albekezdése értelmében:

„Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Unió intézményeinek, szerveinek és hivatalainak dokumentumaihoz hozzáférni az e bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.

[…]

E bekezdést az Európai Unió Bíróságára, az Európai Központi Bankra és az Európai Beruházási Bankra csak annyiban kell alkalmazni, amennyiben igazgatási feladatokat látnak el.”

2 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) célja, hogy meghatározza az Európai Unió Tanácsa, az Európai Parlament és az Európai Bizottság dokumentumaihoz való, az EUMSZ 15. cikkben előírt hozzáférési jog elveit, feltételeit és korlátait.

3 Az 1049/2001 rendelet „Kedvezményezettek és hatály” című 2. cikkének (1) és (3) bekezdése kimondja:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[…]

(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok [helyesen: amelyek] hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.”

4 Az 1049/2001 rendelet 3. cikke a következőképpen határozza meg a „dokumentum” és a „harmadik fél” fogalmát:

„a) »dokumentum«: az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom;

b) »harmadik fél«: természetes vagy jogi személy, vagy pedig az érintett intézményen kívüli szervezet, beleértve a tagállamokat, más közösségi vagy a Közösségen kívüli intézményeket és testületeket, valamint harmadik országokat.”

5 Az 1049/2001 rendelet „Kivételek” című 4. cikke (2) és (5) bekezdésében többek között a következőképpen rendelkezik:

„(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

– […]

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás [helyesen: jogi vélemények],

– […]

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: ne tegye hozzáférhetővé].”

## A jogvita előzményei

6 A felperes, Patrick Breyer 2011. március 30-i levelében az 1049/2001 rendelet 6. cikkének megfelelően dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemmel fordult az Európai Bizottsághoz.

7 A kért dokumentumok a Németországi Szövetségi Köztársaság és az Osztrák Köztársaság ellen a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása, illetve a nyilvános hírközlő hálózatok szolgáltatása keretében előállított vagy feldolgozott adatok megőrzéséről és a 2002/58/EK irányelv módosításáról szóló, 2006. március 15-i 2006/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 105., 54. o.; helyesbítés: HL L 50., 2009.2.21., 52. o.) átültetésével kapcsolatban 2007-ben a Bizottság által indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokra vonatkoznak. Közelebbről, a felperes a Bizottság által folytatott igazgatási eljárásokra vonatkozó valamennyi dokumentumhoz, valamint a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09, EU:C:2010:455) alapjául szolgáló bírósági eljárással kapcsolatos valamennyi dokumentumhoz kért hozzáférést.

8 2011. július 11-én a Bizottság elutasította a felperes 2011. március 30-án benyújtott kérelmét.

9 2011. július 13-án a felperes megerősítő kérelmet nyújtott be az 1049/2001 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően.

10 A 2011. október 5-i és december 12-i határozatokban a Bizottság a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárások tekintetében hozzáférést adott a felperesnek a kért dokumentumok egy részéhez. E határozatokban a Bizottság továbbá tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy a Bizottság kontra Ausztria ítélet, fenti 7. pont (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló üggyel kapcsolatos dokumentumokat illetően külön határozatot szándékozik elfogadni.

11 A 2012. január 4-i levélben a felperes az 1049/2001 rendelet 6. cikkének megfelelően hozzáférést kért a Bizottságtól a jogi szolgálata által kiadott, a 2006/24 irányelvnek a tagállamok általi opcionális alkalmazására irányuló esetleges módosítására vonatkozó, Ares (2010) 828204 hivatkozási számú véleményhez (a továbbiakban: 2012. január 4-i kérelem).

12 2012. február 17-én a Bizottság elutasította a 2012. január 4-i kérelmet.

13 A felperes ugyanaznapi elektronikus levelében megerősítő kérelmet nyújtott be az 1049/2001 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően.

14 E megerősítő kérelemre válaszul a Bizottság elfogadta az Ares (2012) 313186 hivatkozási számú 2012. március 16-i határozatot, amelyben megerősítette a jogi véleményéhez való hozzáférés megtagadását (a továbbiakban: 2012. március 16-i határozat). E megtagadást az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében és 4. cikkének (3) bekezdésében szereplő, a jogi vélemények védelmére, illetve a döntéshozatali eljárás védelmére vonatkozó kivételekre alapította.

15 2012. április 3-án a Bizottság a felperes 2011. július 13-i megerősítő kérelmére válaszul elfogadta az Ares (2012) 399467 hivatkozási számú határozatot (a továbbiakban: 2012. április 3-i határozat). E határozatban a Bizottság a felperesnek egyrészt a fenti 7. pontban említett, az Osztrák Köztársaság ellen indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás ügyiratában szereplő dokumentumokhoz, másrészt a Bizottság kontra Ausztria ítélet, fenti 7. pont (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben a bírósági eljárással kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáféréséről határozott. Ez utóbbi tekintetében a Bizottság azzal az indokkal tagadta meg a többek között az Osztrák Köztársaság által az említett bírósági eljárásban benyújtott beadványokhoz való hozzáférést (a továbbiakban: vitatott beadványok), hogy e beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá. A Bizottság szerint ugyanis, először is, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése értelmében az – intézményi minőségében tekintett – Európai Unió Bíróságára csak az igazgatási feladatok ellátása keretében kell alkalmazni a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályokat. Másodszor a Bizottság kifejti, hogy a vitatott beadványokat a Bírósághoz címezték, míg a Bizottság – a Bizottság kontra Ausztria ítélet, fenti 7. pont (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben részt vevő félként – csak másolatokat kapott. Harmadszor a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 20. cikke a bírósági eljárással kapcsolatos iratoknak csak az ezen eljárásban részt vevő felekkel, és azon intézményekkel való közlését írja elő, amelynek határozatai a jogvita tárgyát képezik. Negyedszer a Bizottság szerint a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletében (C-514/07–C-528/07 P és C-532/07 P, EBHT, EU:C:2010:541) a Bíróság nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy az intézményeknek kell-e hozzáférést biztosítaniuk a bírósági eljárásban részt vevő másik fél beadványaihoz. Ezért ami a bírósági eljárásban benyújtott beadványokat illeti, kizárólag az intézmények beadványai, kivéve a többi fél által benyújtott beadványokat, tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá, azzal a pontosítással, hogy ha ettől eltérő értelmezést kellene elfogadni, az az EUMSZ 15. cikk és a Bíróság alapokmányából, valamint a Bíróság eljárási szabályzatából eredő különös szabályok rendelkezéseinek megkerülését jelentené.

**Eljárás és a felek kérelmei**

16 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2012. április 30-án benyújtott keresetlevelével megindította a jelen eljárást.

17 A Törvényszék Hivatalához 2012. május 3-án benyújtott levélben a felperes tájékoztatta a Törvényszéket arról, hogy 2012. április 30-án tudomást szerzett a Bizottság e-mailben megküldött azon leveléről, amely megfelelt a 2012. január 4-i kérelmében szereplő jogi véleménynek.

18 A Törvényszék Hivatalához 2012. augusztus 3-án, illetve 17-én előterjesztett kérelmével a Svéd Királyság és a Finn Köztársaság kérelmezte, hogy a perbe beavatkozóként részt vehessen a felperes kérelmeinek támogatása végett. 2012. szeptember 28-i végzésével a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke megengedte a fenti beavatkozásokat. A Svéd Királyság az előírt határidőn belül benyújtotta beavatkozási beadványát. A Finn Köztársaság nem nyújtott be beavatkozási beadványt. A Bizottság az előírt határidőn belül előterjesztette észrevételeit a Svéd Királyság beavatkozási beadványára.

19 A Törvényszék részleges megújítását követően az ügyet új előadó bírónak osztották ki. E bírót ezt követően a második tanácshoz osztották be, amelynek következésképpen kiosztották a jelen ügyet.

20 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (második tanács) a szóbeli szakasz megindításáról döntött.

21 A Törvényszék a 2014. szeptember 5-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

22 A felperes keresetlevélben azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a 2012. március 16-i határozatot;

– semmisítse meg a 2012. április 3-i határozatot, amennyiben az megtagadta a hozzáférést a vitatott beadványokhoz;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

23 A 2012. május 3-i levelében (lásd a fenti 17. pontot) a felperes azt kérte a Törvényszéktől, hogy nyilvánítsa okafogyottnak a 2012. március 16-i határozat megsemmisítése iránti kérelmet.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa okafogyottnak a 2012. március 16-i határozat megsemmisítése iránti kérelmet;

– mint megalapozatlant utasítsa el a 2012. április 3-i határozat megsemmisítése iránti kérelmet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

25 A tárgyaláson a Bizottság másodlagosan azt kérte, hogy a 2012. április 3-i határozat részleges megsemmisítése esetén a Törvényszék az eljárási szabályzata 87. cikke 3. §-ának megfelelően kivételes okokból a felperest kötelezze saját költségeinek viselésére, amit ez utóbbi a tárgyalási jegyzőkönyvben tudomásul vett. E kivételes oknak minősül a jelen eljárásra vonatkozó egyes iratok interneten való közzététele, valamint a Bizottság és a felperes között ezzel kapcsolatosan lezajlott levélváltás.

26 A Svéd Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a 2012. április 3-i határozatot, amennyiben az megtagadta a hozzáférést a vitatott beadványokhoz.

## Indokolás

*A 2012. március 16-i határozat megsemmisítése iránti kérelemről*

27 Amint azt az állandó ítélkezési gyakorlat elismerte, a jogvita keresetlevélben meghatározott tárgyának – az eljáráshoz fűződő érdekhez hasonlóan – a bírósági határozat kihirdetéséig ki kell tartania, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik; ez tehát feltételezi, hogy a kereset az eredményén

keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (lásd: 2011. szeptember 9-i LPN kontra Bizottság ítélet, T-29/08, EBHT, EU:T:2011:448, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Az ügy irataiból kiderül, hogy a felperes 2012. április 30-án megkapta a Bizottság azon jogi véleményének másolatát, amelyhez megtagadta számára a hozzáférést a 2012. március 16-i határozat.

29 E körülmények között meg kell állapítani, hogy – amint abban a felperes és a Bizottság egyetért – a 2012. március 16-i határozat megsemmisítése iránti kérelem okafogyottá vált, következésképpen e kérelemről már nem kell határozni (lásd ebben az értelemben: LPN kontra Bizottság ítélet, fenti 27. pont, EU:T:2011:448, 57. pont).

*A 2012. április 3-i határozat részleges megsemmisítése iránti kérelemről*

30 A 2012. április 3-i határozat megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztására a Svéd Királyság által támogatott felperes egyetlen, lényegében az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik, amely rendelkezés meghatározza az említett rendelet hatályát. E jogalappal a felperes a 2012. április 3-i határozatban szereplő azon következtetést vitatja, mely szerint a vitatott beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá.

31 A Bizottság lényegében azzal az indokkal vitatja az egyetlen jogalap megalapozottságát, hogy a tagállamok által a bírósági eljárások keretében készített beadványok ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól. Egyrészt ugyanis az ilyen beadványokat a Bíróság dokumentumainak kell tekinteni, amelyek az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól, azzal a pontosítással, hogy az 1049/2001 rendeletet ezen elsődleges jogi rendelkezésnek megfelelően kell értelmezni. Másrészt nem minősülnek az intézmény birtokában lévő dokumentumoknak az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint.

32 Először is meg kell jegyezni, hogy nem vitatott, hogy a 2012. április 3-i határozatban a Bizottság azzal az indokkal tagadta meg a felperestől a vitatott beadványokhoz való hozzáférést, hogy e beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá (lásd a fenti 15. pontot).

33 Másodszor meg rá kell arra mutatni, hogy mind a felek beadványaiból, mind pedig a tárgyaláson folytatott vitákból kiderül, hogy a felek lényegében azon kérdésben nem értenek egyet, hogy az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartoznak-e a vitatott beadványok. Konkrétabban a vitatott beadványoknak az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerinti, a valamely intézmény birtokában lévő dokumentumokként való minősítése tekintetében tér el a véleményük. Másrészt nem értenek egyet abban a kérdésben, hogy a vitatott beadványok jellegüknél fogva ki vannak-e zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében.

34 E körülmények között az egyetlen jogalap megalapozottságának értékeléséhez először is azt kell meghatározni, hogy a vitatott beadványok olyan dokumentumok-e, amelyek az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozhatnak az e rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdésében szereplő meghatározás szerint, mielőtt adott esetben másodszor azt kellene megvizsgálni, hogy még ha az 1049/2001 rendeletnek az annak rendelkezéseiben meghatározott alkalmazási feltételei teljesülnek is, a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás bírósági szakasza céljából készített ezen beadványok jellege kizárja-e az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése folytán az említett rendeletnek az ilyen beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelemre való alkalmazását.

A vitatott beadványoknak az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerinti, valamely intézmény birtokában lévő dokumentumokkénti minősítéséről

35 A Svéd Királyság által támogatott felperes lényegében azt állítja, hogy a vitatott beadványok az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartoznak, mivel a Bizottság birtokában vannak, és annak hatáskörébe tartoznak.

36 A Svéd Királyság hozzáfűzi, hogy amint az a 2. cikkének (3) bekezdéséből kiderül, az 1049/2001 rendelet kiterjed minden, az intézmény birtokában lévő dokumentumra, függetlenül attól, hogy másolatokról vagy eredeti példányokról van-e szó, hogy azokat közvetlenül a szóban forgó intézménynek adtak-e át, vagy azokat a Bíróság adta át neki bírósági eljárás keretében, és az eredetükre tekintet nélkül, és ily módon – ha a vitatott beadványok egyébként a Bizottság hatáskörébe tartozó területekre tartoznak – az említett rendelet hatálya alá tartoznak.

37 A Bizottság viszont úgy véli, hogy a vitatott beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá, mivel nem minősíthetők a birtokában lévő dokumentumoknak az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és ugyanezen rendelet 3. cikke a) pontjának együttes rendelkezései értelmében. E beadványokat ugyanis a Bíróságnak címezték, a Bíróság csak másolat formájában adta át azokat a Bizottságnak, és – mint bírósági iratok – nem tartoznak a Bizottságnak sem az igazgatási tevékenysége, sem pedig következésképpen a hatásköre alá, mivel kizárólag a Bíróság igazgatási tevékenységére terjed ki az 1049/2001 rendelet hatálya.

38 Előzetesen arra kell elsőként emlékeztetni, hogy (1) preambulumbekezdése értelmében az 1049/2001 rendelet illeszkedik az EUSZ 1. cikk második bekezdésében kifejezett azon szándékhoz, hogy az Európai Unióról szóló szerződés új szakaszt jelentsen az Európa népei közötti egyre szorosabb egység létrehozásának folyamatában, amelyben a döntéseket a lehető legnyilvánosabban és az állampolgárokhoz a lehető legközelebb eső szinten hozzák meg. Amint e rendelet (2) preambulumbekezdése emlékeztet rá, az intézmények dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférés joga az intézmények demokratikus jellegéhez kapcsolódik (2008. július 1-jei Svédország és Turco kontra Tanács ítélet, C-39/05 P és C-52/05 P, EBHT, EU:C:2008:374, 34. pont; Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 68. pont).

39 E tekintetben az 1049/2001 rendelet célja – amint az a rendelet (4) preambulumbekezdéséből és 1. cikkéből kitűnik –, hogy a nyilvánosság számára a lehető legszélesebb körű hozzáférési jogot biztosítsa az intézmények dokumentumaihoz (2007. február 1-jei Sison kontra Tanács ítélet, C-266/05 P, EBHT, EU:C:2007:75, 61. pont; 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EBHT, EU:C:2007:802, 53. pont; Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 69. pont).

40 Másodsorban emlékeztetni kell először is arra, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően e rendelet az intézmény birtokában lévő valamennyi olyan dokumentumra vonatkozik, amelyet az intézmény állított ki, vagy amelyek hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak (2011. július 21-i Svédország kontra MyTravel és Bizottság ítélet, C-506/08 P, EBHT, EU:C:2011:496, 88. pont). Így a Parlament, a Tanács és a Bizottság birtokában lévő dokumentumokhoz való hozzáférési jog nem csupán az ezen intézmények által kiállított, hanem az általuk harmadik személyektől kapott dokumentumokra is vonatkozik, akik között a tagállamok is szerepelnek, ahogyan ezt ugyanezen rendelet 3. cikkének b) pontja kifejezetten előírja (Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 39. pont, EU:C:2007:802, 55. pont; 2012. február 14-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-59/09, EBHT, EU:T:2012:75, 27. pont).

41 Végül a „dokumentum” fogalma, amelyet tágan határoz meg az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontja (lásd ebben az értelemben: 2007. szeptember 12-i API kontra Bizottság ítélet, T-36/04, EBHT, EU:T:2007:258, 59. pont), „az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül” kiterjed minden, „az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom[ra]”.

42 Ebből következik, hogy az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontjában szereplő meghatározás lényegében olyan tárolt adattartalom fennállására vonatkozik, amelyek az előállításuk után másolhatók és megtekinthetők, azzal a pontosítással, hogy egyrészt a tárolóeszköz jellegének, a tárolt tartalom típusának és jellegének, valamint az adattartalom terjedelemének, hosszúságának vagy fontosságának sincs jelentősége azon kérdést illetően, hogy az említett meghatározás vonatkozik-e erre az adattartalomra, vagy sem, másrészt a tartalomra vonatkozó egyetlen korlátozás, amelyre az e rendelkezésben szereplő meghatározás kiterjedhet, az a feltétel, amely szerint az említett tartalomnak a szóban forgó intézmény hatáskörébe tartozó politikákra, tevékenységekre vagy döntésekre kell vonatkoznia (lásd analógia útján: 2011. október 26-i Dufour kontra EKB ítélet, T-436/09, EBHT, EU:T:2011:634, 88. és 90–93. pont).

43 Végül a Bíróság már kimondta, hogy a dokumentumnak az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjában foglalt tág meghatározásából, valamint a bírósági eljárások védelmével kapcsolatos kivételnek az ezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében szereplő megfogalmazásából, sőt létéből az következik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánta kizárni az intézmények peres tevékenységét abból a körből, amelyre a polgárok hozzáférési joga kiterjed, hanem e tekintetben azt írta elő, hogy ezen intézmények megtagadják a bírósági eljárásokkal kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférést azokban az esetekben, ha a hozzáférhetővé tétel sértené annak az eljárásnak az érdekét, amelyre vonatkozik (API kontra Bizottság ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2007:258, 59. pont).

44 A jelen ügyben legelőször is nem vitatott, hogy a Bizottság az EK 226. cikk (jelenleg EUMSZ 258. cikk) alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indított a Bíróság előtt az Osztrák Köztársaság ellen a Bizottság kontra Ausztria ítélet, fenti 7. pont (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben.

45 Ezenkívül az sem vitatott, hogy az említett üggyel kapcsolatos bírósági eljárásban a Bíróság átadta a Bizottságnak a vitatott beadványok másolatait.

46 Végül a Bizottság nem vitatja, hogy a vitatott beadványok másolatai a birtokában vannak.

47 Ebből következik, hogy – amint azt a Svéd Királyság által támogatott felperes lényegében állítja – a Bizottság hatásköreinek peres tevékenysége céljából történő gyakorlása keretében kapta meg az egyik tagállam – az 1049/2001 rendelet 3. cikkének b) pontjában szereplő harmadik fél – által készített dokumentumokat, és hogy e dokumentumok a birtokában vannak az említett rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint.

48 Ezért a fenti 40–43. pontra tekintettel a vitatott beadványokat az intézmény birtokában lévő dokumentumoknak kell minősíteni az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint.

49 E következtetést nem cáfolják a Bizottság érvei.

50 Először is a Bizottság megjegyzi, hogy a vitatott beadványok nem minősíthetők dokumentumoknak az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és ugyanezen rendelet 3. cikke a) pontjának együttes rendelkezései értelmében, mivel azokat nem neki címezték, hanem a Bíróságnak, és csak a másolatokat adta át neki a Bíróság.

51 Márpedig egyrészt, bár az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében az említett rendelet kizárólag „az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok hozzá érkeztek”, e rendelkezés nem köti e rendeletnek az intézményhez „érkezett” dokumentumokra való alkalmazását ahhoz a feltételhez, hogy a szóban forgó dokumentumot ezen intézményhez címezzék, és kibocsátója közvetlenül adja azt át.

52 Ezért, és az 1049/2001 rendeletnek a fenti 39. pontban felidézett céljára tekintettel, amely arra irányul, hogy a nyilvánosság számára a lehető legszélesebb körű hozzáférési jogot biztosítsa az intézmények dokumentumaihoz, meg kell állapítani, hogy az, hogy a vitatott beadványokat a szóban forgó tagállam nem közvetlenül a Bizottságnak címezte, és nem is adta át neki közvetlenül, nem zárja ki az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság birtokában lévő dokumentumoknak való minősítésüket. Az említett beadványok ugyanis ennek ellenére a Bizottsághoz érkeztek, és a birtokában vannak.

53 Másrészt ami azt illeti, hogy a Bizottság kizárólag a vitatott beadványok másolatait kapta meg, és ezeknek a Bírósághoz címzett eredeti példányait nem, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 41. és 42. pontban említésre került – a dokumentum fogalmát tágan értelmezi az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontja, és az a tárolt tartalom fennállásán alapul.

54 Márpedig e körülmények között meg kell állapítani, hogy az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának értelmében vett dokumentum létezését nem befolyásolja az, hogy a vitatott beadványt másolat formájában , és nem eredeti példányként adták át a Bizottságnak.

55 Másodszor a Bizottság azt állítja, hogy – amint az az 1049/2001 rendelet (2) preambulumbekezdéséből, valamint az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelettervezet (HL 2000. C 177 E, 70. o.) 3. cikkének a) pontjából következik – a jogalkotó kizárólag a Bizottság igazgatási tevékenységeire vonatkozó dokumentumokat kívánta az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonni, kizárva a peres tevékenységét. Márpedig a Bizottság szerint a vitatott beadványok nem tartoznak sem az igazgatási tevékenységébe, sem pedig a hatáskörébe.

56 Egyrészt el kell utasítani a Bizottság arra alapított érveit, hogy – az uniós jogalkotó szándékára tekintettel – a dokumentumokhoz való hozzáférés jogára vonatkozó, e rendeletből következő szabályok jelenlegi állapotában kizárólag az igazgatási tevékenységével kapcsolatos dokumentumok tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá.

57 Amint ugyanis az 1049/2001 rendelet (2) preambulumbekezdéséből következik, „[a] nyitottság lehetővé teszi a polgárok számára, hogy még inkább részt vegyenek a döntéshozatali eljárásban, és biztosítja a polgárok irányában a közigazgatás nagyobb legitimációját, hatékonyságát és felelősségét a demokratikus rendszerben”, ugyanakkor amint a fenti 43. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, a dokumentumnak az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontjában foglalt tág meghatározásából, valamint a bírósági eljárások védelmével kapcsolatos kivételnek az ezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében szereplő megfogalmazásából, sőt létéből az következik, hogy – a Bizottság állításával szemben – az uniós jogalkotó nem kívánta kizárni az intézmények peres tevékenységét abból a körből, amelyre a polgárok hozzáférési joga kiterjed. E megfontolás még inkább következik abból, hogy e rendelet nem zárja ki az intézmények peres tevékenységét a hatálya alól, és nem is korlátozza azt kizárólag az igazgatási tevékenységükre.

58 A fenti 55. pontban említett rendelettervezetben szereplő azon pontosítások, amelyek szerint kizárólag az igazgatási dokumentumokra terjed ki a dokumentumokhoz való hozzáférés joga, nem befolyásolják a jogalkotó szándékát, mivel az EK 251. cikkben (jelenleg EUMSZ 294. cikk) foglalt együttdöntési eljárás szerint, amely alapján az 1049/2001 rendeletet az EK 255. cikknek (amelynek helyébe lényegében az EUMSZ 15. cikk lépett) megfelelően elfogadták, ha a Bizottság kezdeményezési jogkörrel rendelkezik, a Parlament és Tanács – adott esetben a Bizottság javaslatának módosítását követően – fogadja el a

rendeletet. Márpedig a hozzáférési jog hatályának kizárólag az igazgatási dokumentumokra való, a Bizottság által eredetileg javasolt korlátozása nem szerepel az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának elfogadott változatában.

59 Egyebekben az ezzel kapcsolatban arra alapított érveket illetően, hogy a vitatott beadványok a Bíróság dokumentumai, vagy az általa az igazságszolgáltatási tevékenységének gyakorlása során átadott dokumentumok, és ily módon ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól, meg kell jegyezni, hogy ezek az érvek lényegében megegyeznek a lenti 67–112. pontban vizsgált, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése által az 1049/2001 rendelet hatályára gyakorolt befolyásra és a vitatott beadványoknak az említett rendelet hatálya alól a sajátos jellegük miatti kizárására vonatkozó érvekkel. Ezért ezzel kapcsolatban az említett pontokban végzett elemzésre kell utalni.

60 Másrészt a felpereshez és a Svéd Királysághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a Bizottság azt is tévesen állítja, hogy a vitatott beadványokat nem a hatáskörei gyakorlásának keretei között adták át neki.

61 Amint ugyanis a fenti 44. és 45. pontból következik, a vitatott beadványokat a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében adták át a Bizottságnak, amelyet az EK 226. cikk (jelenleg EUMSZ 258. cikk) szerinti hatáskörei gyakorlása keretében indított. Így hatásköreinek gyakorlása keretében kapta meg azokat a Bizottság.

62 Az előzőekre tekintettel azon következtetést kell levonni, hogy a vitatott beadványok az intézmény birtokában lévő dokumentumok az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint. Ebből következik, hogy e rendelet rendelkezéseire tekintettel az említett beadványok e rendelet hatálya alá tartoznak.

63 E körülmények között, amint a fenti 34. pontból következik, másodsorban azt kell megvizsgálni, hogy az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése mégis kizárja-e az 1049/2001 rendeletnek a vitatott beadványokra való alkalmazását azok sajátos jellege miatt.

Az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése által az 1049/2001 rendelet alkalmazására gyakorolt hatásról

64 A Svéd Királyság által támogatott felperes lényegében azt állítja, hogy mivel az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Bizottság beadványai az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartoznak, e rendelet hatálya alá kell vonni a Bíróság által a Bizottságnak bírósági eljárás keretében átadott tagállami beadványokat is. Ezenkívül a felperes egyrészt megjegyzi, hogy e megfontolást nem kérdőjelezi meg sem az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése, amely mindössze az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó minimális szintet állapít meg, sem pedig a Bíróság dokumentumaira vonatkozó szabályok, mivel ez utóbbiak nem alkalmazandók az eljárásban részt vevő felekre. Másrészt a bírósági eljárások védelmére vonatkozóan az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel, valamint e rendelet egészében hatástalan lenne, ha a Bizottság birtokában lévő beadványok nem tartoznának a rendelet hatálya alá.

65 A Svéd Királyság hozzáfűzi egyrészt, hogy az, hogy a tagállami beadványokra a Bíróság tekintetében kiterjed az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, nem befolyásolja azt, hogy amennyiben az említett beadványokat átadták a Bizottságnak, az 1049/2001 rendelet alkalmazandó, mivel az ítélkezési gyakorlatból is az következik, hogy a tagállami beadványok az említett rendelet alá tartoznak. Másrészt hozzáfűzi, hogy a Bizottság állításával szemben az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése hatást gyakorol azáltal, hogy a tagállam beadványait az

1049/2001 rendelet hatálya alá vonja, mivel a bírósági eljárások védelme adott esetben biztosítható a hozzáférésnek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése alapján történő megtagadásával.

66 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy a saját beadványaitól eltérően valamely tagállam beadványait a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenysége körébe tartozó dokumentumoknak kell tekinteni, és így az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdésére tekintettel e beadványok ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés általános joga alól, és a bírósági dokumentumokhoz való hozzáférés különös szabályai vonatkoznak rá. Minden, a tagállam beadványaihoz való hozzáférést elfogadó értelmezés megfosztaná értelmétől mind az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdését, mind pedig a bírósági dokumentumokhoz való hozzáférés különös szabályait.

67 Elsőként emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint mind a Szerződések vonatkozó rendelkezéseinek szövegéből, mind pedig az 1049/2001 rendelet rendszeréből és az ilyen tárgyú uniós szabályozás célkitűzéseiből kitűnik, hogy az igazságszolgáltatási tevékenység mint olyan ki van zárva az e szabályozással meghatározott, dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatálya alól (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 79. pont).

68 Ugyanis, egyrészt a Szerződések releváns rendelkezéseit illetően, egyértelműen kitűnik az EUMSZ 15. cikk szövegéből, amely – amellett, hogy kiszélesítette az átláthatóság elvének hatályát – az 1049/2001 rendelet elfogadásának alapjául szolgáló EK 255. cikk helyébe lépett, hogy e rendelkezés (3) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében a Bíróságra csak annyiban vonatkoznak az átláthatósági követelmények, amennyiben igazgatási feladatokat lát el (lásd ebben az értelemben: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 80. és 81. pont). Következésképpen a Bíróságnak az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében az említett kötelezettségekkel érintett intézmények köréből történő kizárása éppen az – általa az EUSZ 19. cikk (1) bekezdés első albekezdésének megfelelően ellátandó – igazságszolgáltatási tevékenység jellege alapján igazolt (lásd analógia útján: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 82. pont).

69 Másrészt ezt az értelmezést erősíti meg az 1049/2001 rendelet rendszere is, amelynek maga az EK 255. cikk a jogalapja. E rendelet 1. cikkének a) pontja ugyanis – a rendelet hatályának meghatározása során – a Bíróságra való utalás hiánya révén zárja ki ez utóbbit a rendeletben előírt átláthatósági követelményekkel érintett intézmények köréből, míg e rendelet 4. cikke az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés joga alóli egyik kivételt szenteli éppen a bírósági eljárások védelmének (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 83. pont).

70 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság beadványait illetően a Bíróság kimondta, hogy az uniós bíróságokhoz valamely bírósági eljárás során benyújtott beadványok teljes egészében sajátos jellemzőkkel bírnak, mivel – éppen jellegük miatt – sokkal inkább az említett bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének, semmint a Bizottság igazgatási tevékenységének részét képezik, minthogy ez utóbbi tevékenység egyébiránt a dokumentumokhoz való hozzáférés nem ugyanazon hatókörét követeli meg, mint valamely uniós intézmény jogalkotási tevékenysége (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 77. pont).

71 Ezen ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a beadványokat kizárólag az említett bírósági eljárás céljából készítik, és annak alapvető részét képezik. A felperes a keresetlevéllel határolja körül a jogvitát, és különösen – mivel a szóbeli szakasz nem kötelező – az írásbeli szakasza keretében kerül sor arra, hogy a felek az uniós bíróság elé tárják azokat az adatokat, amelyek alapján e bíróságnak határozatát meg kell hoznia (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 78. pont).

72 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy a Bírósághoz valamely tagállam által ez e tagállammal szemben a Bizottság által indított kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében benyújtott beadványok a Bizottság beadványaihoz hasonlóan sajátos jellemzőkkel bírnak, mivel jellegüknél fogva szintén a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezik.

73 Tekintettel ugyanis arra, hogy e beadványokban az alperes tagállam az ítélkezési gyakorlat értelmében különösen felhozhat minden lehetséges jogalapot a védelmének biztosítása érdekében (1999. szeptember 16-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-414/97, EBHT, EU:C:1999:417, 19. pont; 2007. február 15-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-34/04, EBHT, EU:C:2007:95, 49. pont), meg kell állapítani, hogy az alperes tagállam beadványai – amelyek a Bizottság által felhozott, a jogvitát körülhatároló kifogásokra válaszolnak – azokat az adatokat tárják az uniós bíróság elé, amelyek alapján a Bíróságnak határozatát meg kell hoznia.

74 Negyedsorban a bírósági eljárásoknak az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése második francia bekezdésének értelmében vett védelmére vonatkozó kivétellel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatból egyértelműen kiderül, hogy a Bizottság beadványai e rendelet hatálya alá tartoznak, noha azok – amint a fenti 70. pontban említésre került – az uniós bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezik, és ez utóbbi tevékenységre az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében nem vonatkozik a dokumentumokhoz való hozzáférés joga.

75 Legelőször is ezen ítélkezési gyakorlatból kiderül, hogy a „bírósági eljárások” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy a közérdek védelme nem teszi lehetővé azon dokumentumok tartalmának hozzáférhetővé tételét, amelyek kizárólag egy adott bírósági eljárás céljaira készültek (lásd: 2006. július 6-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-391/03 és T-70/04, EBHT, EU:T:2006:190, 88. és 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. október 3-i Jurašinović kontra Tanács ítélet, T-63/10, EBHT, EU:T:2012:516, 66. pont). Ez utóbbi kifejezés nemcsak a benyújtott beadványokat és iratokat, valamint a folyamatban lévő ügy intézésével kapcsolatos belső dokumentumokat, hanem az érintett főigazgatóság és a jogi szolgálat vagy ügyvédi iroda közötti, az ügyre vonatkozó érintkezést is magukban foglalják (fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, EU:T:2006:190, 90. pont; fent hivatkozott Jurašinović kontra Tanács ítélet, EU:T:2012:516, 67. pont).

76 Végül a „bírósági eljárások” fogalmának e meghatározása alapján a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság által az uniós bíróság elé terjesztett beadványok a bírósági eljárások védelmére vonatkozóan az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel hatálya alá esnek, minthogy azok védett érdekre vonatkoznak (API kontra Bizottság ügyben hozott ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2007:258, 60. pont).

77 Végül a Bíróság elismerte, hogy létezik egy olyan általános vélelem, amely szerint az intézmény által egy bírósági eljárás során benyújtott beadványok hozzáférhetővé tétele sérti az ezen eljárás 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése szerinti védelmét mindaddig, amíg az említett eljárás folyamatban van (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 94. pont).

78 Ezen ítéletekben az intézmények beadványainak a bírósági eljárások védelmére vonatkozó kivétel hatálya alá vonása – amint a felperes és a Svéd Királyság helytállóan megjegyzi, amivel végeredményben a Bizottság is egyetért – azt feltételezi, hogy az ilyen beadványok a fenti 70. és 71. pontban összegzett sajátos jellemzőik ellenére az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartoznak, anélkül hogy e következtetést érintené az, hogy az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése alapján a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenysége ki van zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga hatálya alól.

79 Az előzőekből következik, hogy az uniós bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének körébe tartozásuk ellenére az e bíróságokhoz valamely intézmény által benyújtott beadványok nincsenek kizárva az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól.

80 Márpedig analógia útján meg kell állapítani, hogy a vitatott beadványokhoz hasonlóan a valamely tagállam által kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében készített beadványok nem tartoznak a dokumentumokhoz való hozzáférés jogára vonatkozóan az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdésében a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenységének keretében megállapított kivétel alá, még a Bizottság beadványai sem.

81 Azon kívül ugyanis, hogy a Bizottság által, valamint valamely tagállam által bírósági eljárás céljából készített beadványok közös sajátos jellemzőkkel rendelkeznek, amint az a fenti 72. és 73. pontból következik, meg kell jegyezni, hogy sem az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, sem az, hogy e beadványokat különböző személyek bocsátották ki, sem pedig e beadványok jellege nem teszi szükségessé a Bizottságtól és a tagállamoktól származó beadványok közötti különbségtételt a dokumentumokhoz való hozzáférés joga hatálya alá tartozás érdekében. Következésképpen – a Bizottság által a tárgyaláson tett megállapítással szemben – az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése nem értelmezhető úgy, hogy az a bírósági eljárás céljából készített beadványokhoz való hozzáférés tekintetében bármilyen kibocsátói szabályt kimondana, amely különbségtételt követelne meg a valamely intézmény által bírósági eljárás céljából készített beadványok és a valamely tagállam által a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás bírósági szakaszában készített beadványok között.

82 Különbséget kell viszont tenni egyrészt a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenységének a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében történő kizárása, másrészt az ilyen eljárás céljából készített beadványok között, amelyek noha az említett igazságszolgáltatási tevékenység részét képezik, egyébként nem tartoznak az említett rendelkezésben felállított kizárás alá, hanem vonatkozik rájuk a dokumentumokhoz való hozzáférés joga.

83 Ennélfogva a vitatott beadványoknak az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonása – amennyiben e rendelet alkalmazási feltételei teljesülnek, és nem érintve adott esetben az e rendelet 4. cikkében foglalt valamely kivétel alkalmazását, továbbá az e rendelkezés (5) bekezdésében előírt azon lehetőséget, hogy az érintett tagállam kérje az intézménytől, hogy az ne tegye hozzáférhetővé a beadványait – nem ellentétes az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdésével.

84 Ezt a következtetést nem cáfolják a Bizottság érvei.

85 Elsőként a Bizottság úgy ítéli meg, hogy különbséget kell tenni a saját beadványai és a tagállam beadványai között. A Bírósághoz címzett ez utóbbi beadványokat a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenysége alá tartozó dokumentumoknak kell tekinteni, és így az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében e beadványok ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól, és a dokumentumokhoz való hozzáférés különös szabályai vonatkoznak rájuk. E különbségtétel egyébként az ítélkezési gyakorlatra tekintettel is szükséges. Ugyanis, legelőször is, mivel a Bíróság a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletében, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), a tagállamok beadványait nem említve a Bizottság beadványaira vonatkozó megállapításokra szorítkozott, ki kívánta zárni az előbbieket az 1049/2001 rendelet hatálya alól. Ezenfelül az említett ítélet 87. pontjában a fegyveregyenlőséggel kapcsolatban kifejtett megfontolásoknak csak akkor lenne értelmük, ha a Bizottság és a tagállam beadványait különböző módon kezelnék. Végül azon ítélkezési gyakorlat, mely szerint valamely fél nyilvánosságra hozhatja beadványait, nem jelenti azt, hogy az intézmény köteles hozzáférést biztosítani valamely tagállam beadványaihoz, és ezen ítélkezési gyakorlat felesleges lenne, ha a Bizottság köteles lenne nyilvánosságra hozni a tagállami beadványokat is.

86 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy – a Bizottság érvelésével szemben – nem kell különbséget tenni az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése által a dokumentumokhoz való hozzáférés jogára gyakorolt hatás érdekében az ezen intézmény beadványai és a tagállamok beadványai között, amint az lényegében a fenti 81. pontból következik. Márpedig a fenti 70. és 71. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból semmiképpen nem következik, hogy a Bizottság beadványait – mivel azok az eljáró bíróság igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezik – annak dokumentumaiként kellene tekinteni, és ez utóbbinak kellene betudni. Éppen ellenkezőleg, amint azt egyébként a Bizottság elismeri, a saját beadványai az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartoznak.

87 Mindenesetre hozzá kell fűzni, hogy – amint azt a Bizottság a Törvényszék egyik kérdésére adott válaszban a tárgyaláson kifejtette – az érvelése azon az előfeltételen alapul, mely szerint mind a saját beadványai, mind pedig a tagállamokéi a Bíróságnak való átadásuk folytán a Bíróság dokumentumaivá válnak, azzal a pontosítással, hogy – a Bizottság szerint – a saját beadványai ezzel párhuzamosan ezen intézmény dokumentumai maradnak, és kettős jelleggel bírnak. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság maga is elismeri, hogy saját beadványainak a Bíróság dokumentumaikénti ilyen minősítése – feltéve, hogy helyes – semmiképpen nem akadályozza meg ugyanezen beadványoknak a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatálya alá vonását.

88 E körülmények között a Bizottság által a saját és a tagállamok beadványai között tett különbség valójában nem is annyira a Bíróság dokumentumainak állítólagos státuszán, hanem inkább a kibocsátóik közötti különbségen alapul. Márpedig ez utóbbi kapcsán elegendő arra emlékeztetni, hogy – amint lényegében a fenti 81. pontból kiderül – e különbség nem igazolja a Bizottság által készített és a tagállamtól származó beadványok eltérő kezelését.

89 Másodszor, a Bizottság állításával szemben, a saját beadványai és a tagállami beadványok közötti semmilyen különbségtétel nem következik az általa e tekintetben hivatkozott ítélkezési gyakorlatból.

90 Ugyanis először is, amint azt a Bizottság végeredményben megjegyzi, a Bíróság a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletben, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), nem a Bizottság birtokában lévő tagállami beadványokhoz való hozzáférés kérdéséről foglalt állást. Ennélfogva, mivel a Bíróság az előtte folyamatban lévő jogvita lezárására szorítkozott, nem vonható le ezen ítéletből az a következtetés, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés az uniós intézmények által készített beadványokra korlátozódik, kizárva a tagállamok beadványait.

91 Ezt követően ugyanezen indokból el kell utasítani a Bizottságnak a fegyveregyenlőséggel kapcsolatban a Bíróság által kifejtett megfontolásokra vonatkozó érvelését, mivel azáltal, hogy a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), 87. pontjában kimondta, hogy „a hozzáférhetővé tételi kötelezettség nem az eljárásban részt vevő valamennyi félre, hanem kizárólag a dokumentumaihoz való hozzáférés iránti kérelemmel érintett intézményre vonatkozna”, a Bíróság nem azon helyzetre vonatkozóan foglalt állást, amelyben valamely tagállam beadványaihoz való hozzáférés iránt intéztek kérelmet a Bizottsághoz. Azon indoklásból ugyanis, amely közé a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), 87. pontja különösen ugyanezen ítélet 91. pontjával együttesen értelmezve illeszkedik, kiderül, hogy a Bíróság kizárólag arra mutatott rá, hogy amennyiben – az eljárásban részt vevő többi féltől eltérően – az érintett intézményre vonatkozik az átláthatósági követelmény az 1049/2001 rendeletből eredő szabályoknak megfelelően, a fegyveregyenlőséget sérthetné, ha az intézmény köteles lenne valamely folyamatban lévő bírósági eljárásra vonatkozó saját irataihoz hozzáférést adni.

92 Ezenkívül, egyrészt a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), 87. pontjában szereplő ezen megfontolást a Bíróság a jelen ügy összefüggéseitől eltérő összefüggések között fejtette ki. E megfontolás ugyanis a bírósági eljárások védelmére vonatkozóan az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében szereplő kivétel terjedelmének vizsgálata körébe illeszkedik, egy, a Bizottság folyamatban lévő bírósági eljárásokkal kapcsolatos beadványaihoz való hozzáférés iránti kérelemmel kapcsolatban. Ezzel összefüggésben a Bíróság

kifejtette ugyanezen ítélet 86. pontjában, hogy ha a Bizottság beadványainak nyilvános vita tárgyát kellene képezniük, akkor az azokkal szemben felhozott bírálatok – tényleges jogi hatályukon túlmenően – befolyásolhatnák a valamely intézménynek az uniós bíróságok előtt védett álláspontját, és ezután ítéletének 87. pontjában kifejtette, hogy ez a helyzet megbonthatja a felek közötti egyensúlyt, mivel kizárólag az intézmény lenne köteles beadványait hozzáférhetővé tenni a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem esetén. A jelen ügy viszont egy lezárt eljárásra vonatkozó beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelmet érint, és ily módon a fegyveregyenlőségre alapozott, a Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont (EU:C:2010:541), 86. és 87. pontjában kifejtett megfontolások nem irányadók a jelen ügyben. Másrészt amennyiben az ezen ítélet 87. pontjára vonatkozó érvelésével a Bizottság arra kíván hivatkozni, hogy a bírósági eljárásban részt vevő valamennyi fél szabadon rendelkezik a saját beadványaival, ezen érvnek a lenti 93–97. pontban szereplő vizsgálatára kell utalni.

93 Végül ami a tagállam azon hatáskörére alapított érvet illeti, hogy a bírósági eljárás céljából készített beadványokkal rendelkezzék, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból kétségtelenül következik, hogy semmilyen szabály vagy rendelkezés nem hatalmazza fel vagy akadályozza a feleket abban, hogy saját beadványaikat hozzáférhetővé tegyék kívülállók számára, és olyan kivételes esetektől eltekintve, amikor a dokumentum hozzáférhetővé tétele sértheti a megfelelő igazságszolgáltatást, főszabály szerint a felek belátásuk szerint hozzáférhetővé tehetik beadványaikat (2000. április 3-i Németország kontra Parlament és Tanács végzés, C-376/98, EBHT, EU:C:2000:181, 10. pont; API kontra Bizottság ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2007:258, 88. pont).

94 Mindazonáltal a fenti 93. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem zárja ki a vitatott beadványoknak a dokumentumokhoz való hozzáférés joga, és így az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonását.

95 Egyrészt ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 93. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban a Bíróság és a Törvényszék sem vizsgálta a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatályát. A felek azon jogkörének fennállásáról és – adott esetben – terjedelméről sem foglaltak állást, hogy tiltakozzanak a beadványainak az eljárásban részt vevő másik fél általi hozzáférhetővé tétele ellen.

96 Egyébként és mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a jelen ügy egy olyan bírósági eljárásra vonatkozó beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelmet érint, amelyet lezártak az említett kérelem benyújtásának időpontjában. A fenti 93. pontban idézett megfontolásokat viszont folyamatban lévő bírósági eljárásokra vonatkozó iratokkal kapcsolatban tette a Bíróság. Márpedig anélkül, hogy szükséges lenne az egyes felek azon jogkörének terjedelméről állást foglalni, hogy szabadon rendelkezzenek a beadványaikkal, mivel az lehetővé tenné az érintett fél számára, hogy tiltakozzanak saját beadványai tartalmának bármilyen formában történő hozzáférhetővé tétele ellen, meg kell jegyezni, hogy mindenesetre az ilyen jogkör – ha a bírósági eljárást már lezárták – korlátozott. A bírósági eljárás lezárását követően ugyanis az említett beadványokban szereplő érvek – legalábbis összefoglalóként – már közhírré tétettek, mivel a tartalmukat nyilvános tárgyaláson esetlegesen megvitatták, és adott esetben az eljárást lezáró ítéletben megismételték (lásd ebben az értelemben: API kontra Bizottság ügyben hozott ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2007:258, 106. pont). Ezenfelül a tagállam beadványainak tartalma visszatükröződhet az uniós intézmények által az ugyanazon eljárás céljából készített beadványokban, akár összefoglaló formában, akár az intézmény által válaszként felhozott érveken keresztül. Ezért a saját beadványainak ez utóbbi intézmény általi esetleges közzététele adott esetben bizonyos hozzáférést ad az érintett tagállam beadványainak tartalmához.

97 Másrészt ami a jelen ügyben a tagállam által készített beadványokat illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az e tagállamtól származó dokumentumot ne tegye hozzáférhetővé. Az ítélkezési gyakorlat értelmében e rendelkezés így a tagállam számára lehetőséget biztosít arra, hogy részt vegyen az intézmény által meghozandó határozatban, és ebből a célból olyan döntéshozatali eljárást vezet be, amelynek egyetlen célja annak megállapítása, hogy az érintett

dokumentumhoz való hozzáférést meg kell-e tagadni a 4. cikk (1)–(3) bekezdésében meghatározott anyagi jogi kivételek egyike alapján (Németország kontra Bizottság ítélet, fenti 40. pont, EBHT, EU:T:2012:75, 31. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 39. pont, EU:C:2007:802, 76., 81., 83. és 93. pont). Igaz ugyan, hogy e rendelkezés nem biztosít az érintett tagállam számára általános és feltétel nélküli vétójogot, hogy a tőle származó és valamely intézmény birtokában lévő dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben diszkrecionális alapon tiltakozhasson (Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 39. pont, EU:C:2007:802, 75. pont), ugyanakkor lehetővé teszi számára, hogy részt vegyen az érintett dokumentumhoz való hozzáférés megadására vonatkozó döntés meghozatalában, ideértve azt az esetet is, amikor bírósági eljárás céljából készített beadványokról van szó.

98 Másodsorban a Bizottság arra hivatkozik, hogy mind az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, mind pedig a dokumentumokhoz való hozzáférés különös szabályai teljesen értelmetlenek lennének, és ezek megkerülését jelentené, ha el kellene fogadni a valamely tagállam által bírósági eljárás céljából készített beadványokhoz való hozzáférést. Rendszeresen hozzáférést lehetne ugyanis kérni a Bizottságtól a bármely bírósági eljárás keretében neki átadott minden dokumentum másolatához, még akkor is, ha a bíróság nem adhatna hozzájuk hozzáférést. Emellett a különös szabályok megkerülésén kívül a többi fél beadványaihoz való hozzáférési jog minden esetben a Bizottság bírósági eljárásban való részvételétől függne, ami ellentétes lenne az e rendelkezés alapjául szolgáló rendszerrel.

99 Legelőször is el kell utasítani a Bizottságnak a bírósági eljárásokra vonatkozó dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos különös szabályok megkerülésére alapozott érvét.

100 E tekintetben egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság beadványait illetően a Bíróság kétségkívül kimondta, hogy amíg a bírósági eljárás folyamatban van, az említett beadványok hozzáférhetővé tétele figyelmen kívül hagyná a dokumentumok e kategóriájának sajátosságait, és azt eredményezné, hogy a bírósági eljárás egyik lényeges része az átláthatóság elvének hatálya alá kerül, ennek pedig az volna a következménye, hogy nagymértékben fosztanák meg hatékony érvényesülésétől azt, hogy a Bíróságot kizárták azon intézmények köréből, amelyekre az átláthatóság elve – az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének megfelelően – vonatkozik (lásd ebben az értelemben: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 95. pont). A Bíróság azt is kimondta, hogy sem a Bíróság alapokmánya, sem az uniós bíróságok eljárási szabályzatai nem írják elő harmadik személyeknek a bírósági eljárások során a Bírósághoz benyújtott beadványokhoz való hozzáférési jogát (Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 99. pont).

101 Ugyanezen ítélkezési gyakorlatból következik azonban, hogy a fenti 100. pontban említett megfontolások nem teszik az 1049/2001 rendelet rendelkezéseit a bírósági eljárással kapcsolatos beadványok iránti hozzáférés iránti kérelem tekintetében alkalmazhatatlanokká.

102 A fenti 100. pontban foglalt megfontolásokat ugyanis a Bíróság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében előírt, a bírósági eljárások védelmére vonatkozó kivétel értelmezése céljából vette figyelembe (lásd ebben az értelemben: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 94., 95., 99., 100. és 102. pont), ami mindenképpen azt jelenti, hogy e megfontolások nem zárják ki az említett rendelet alkalmazását. Márpedig a Bizottság állításával szemben meg kell jegyezni, hogy a fenti 72., 73. és 81. pontra tekintettel ugyanezen megfontolások érvényesek a valamely tagállam beadványaihoz való hozzáférés iránti kérelemre.

103 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet az 1049/2001 rendelet célja, hogy a lehető legszélesebb körű hozzáférési jogot biztosítsa a nyilvánosság számára az intézmények dokumentumaihoz, e jogra – az e rendelet 4. cikkében szereplő kivételek rendszerének fényében – köz- vagy magánérdekkel kapcsolatos okokon alapuló korlátozások vonatkoznak (2012. június 28-i Bizottság kontra Éditions Odile Jacob ítélet, C-404/10 P, EBHT, EU:C:2012:393, 111. pont; Bizottság kontra Agrofert Holding

ítélet, C-477/10 P, EBHT, EU:C:2012:394, 53. pont). Ezenkívül mind az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdéséből, mind pedig az 1049/2001 rendeletből az következik, hogy az átláthatóság elve alkalmazásának az igazságszolgáltatási tevékenység tekintetében meglévő korlátozásai ugyanezt a célt, azaz annak biztosítását szolgálják, hogy az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés jogát a bírósági eljárások védelmének megsértése nélkül gyakorolják (lásd ebben az értelemben: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 84. pont).

104 Így a Bizottság állításával szemben a bírósági eljárások védelme adott esetben biztosítható az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében foglalt kivétel alkalmazása révén, azzal a pontosítással, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a bírósági eljárások védelmére vonatkozó kivétel értelmezése céljából figyelembe vehető, az uniós bíróságokra vonatkozó különös szabályokban nem szerepel a harmadik személyeknek a bírósági eljárások során az említett bíróságokhoz benyújtott beadványokhoz való hozzáférési joga (lásd ebben az értelemben: Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, fenti 15. pont, EU:C:2010:541, 100. pont).

105 Ezért a vitatott beadványoknak az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonása nem eredményezi a bírósági eljárásokkal kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó különös szabályokban foglalt célkitűzések sérelmét.

106 E következtetést egyebekben megerősíti az, hogy a Bíróság a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó magatartási kódex (HL 1993. L 340.) alkalmazása során már kimondta, hogy abból a bárkit megillető jogból, hogy őt független bíróság tisztességes eljárásban meghallgassa, nem vezethető le az, hogy kizárólag az ügyben eljáró bíróság biztosíthat hozzáférést a kérdéses bírósági eljárás irataihoz, annál is inkább, hogy a bírói függetlenség sérelmének kockázatát az említett kódex és a Bizottságnak a birtokában lévő dokumentumaihoz való hozzáférést biztosító aktusaival szembeni uniós bírósági jogvédelem kielégítően figyelembe veszi (2000. január 11-i Hollandia és Van der Wal kontra Bizottság ítélet, C-174/98 P és C-189/98 P, EBHT, EU:C:2000:1, 17. és 19. pont). Kifejezetten ezt előíró különös rendelkezések hiányában tehát nem fogadható el, hogy az 1049/2001 rendelet hatályát azzal az indokkal korlátozzák, hogy a Bíróság alapokmányának és az uniós bíróságok eljárási szabályzatainak a rendelkezései nem szabályozzák harmadik személyek dokumentumokhoz való hozzáférését (API kontra Bizottság ítélet, fenti 41. pont, EU:T:2007:258, 89. pont; lásd továbbá ebben az értelemben analógia útján: 1999. december 7-i Interporc kontra Bizottság ítélet, T-92/98, EBHT, EU:T:1999:308, 37., 44. és 46. pont).

107 Ezenkívül, amennyiben a Bizottság azt állítja, hogy e bennfoglaltság azt eredményezné, hogy megengedné az uniós bíróságok által a Bizottságnak átadott bármely dokumentumhoz – ideértve az összes fél valamennyi beadványán kívül a tárgyalási jegyzőkönyveket is – való hozzáférés iránti kérelmet, meg kell jegyezni, hogy a fenti 83. pontban szereplő azon következtetés, mely szerint a bírósági eljárás keretében valamely intézménynek átadott tagállami beadványok nincsenek fogalmilag kizárva az 1049/2001 rendelet hatálya alól, nem dönti el előzetesen az ettől különböző azon kérdést, hogy a maga a bíróság által kiállított és bírósági eljárás keretében valamely intézménynek átadott iratokra is kiterjed-e az említett rendelet hatálya. Márpedig tekintettel arra, hogy – a felperes által felhozott egyetlen jogalapra tekintettel – a jelen jogvita tárgya annak megítélésére korlátozódik, hogy a Bizottság jogszerűen tagadta-e meg tőle a vitatott beadványokhoz való hozzáférést, a Törvényszéknek a jelen ügyben nem kell arról állást foglalnia, hogy az 1049/2001 rendelet alkalmazandó-e a valamely intézmény által bírósági eljárás keretében átadott más olyan dokumentumokra, mint például a tárgyalási jegyzőkönyvek. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az uniós bíróság nem lépheti túl a felek által előterjesztett kérelmekben foglaltakat (1962. december 14-i Meroni kontra Főhatóság ítélet, 46/59 és 47/59, EBHT, EU:C:1962:44, 801. o.; 1972. június 28-i Jamet kontra Bizottság ítélet, 37/71, EBHT, EU:C:1972:57, 12. pont).

108 Ezen túlmenően, ami a Bizottság azon érvét illeti, miszerint a bírósági eljárásban részt vevő többi fél beadványainak az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonása azt eredményezné, hogy az eljárásban részt vevő valamennyi fél összes dokumentumához megnyitná a hozzáférést, és az ilyen hozzáférési jognak még a létezését is a szóban forgó bírósági eljárásban való részvételétől tenné függővé, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 106. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint ezt előíró különös rendelkezések hiányában az 1049/2001 rendelet hatálya nem korlátozható azzal az indokkal, hogy a Bíróság alapokmányának és az uniós bíróságok eljárási szabályzatainak a rendelkezései nem szabályozzák harmadik személyek dokumentumokhoz való hozzáférésének jogát. E körülmények között és a fenti 107. pontban szereplő megfontolásokra figyelemmel azon – a jelen ügyben felmerülttől különböző – kérdés sérelme nélkül, hogy minden bírósági eljárásban bármely fél által megfogalmazott valamennyi beadványra kiterjed a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatálya, meg kell állapítani, hogy nem korlátozhatja az 1049/2001 rendelet hatályát az, hogy az intézményhez benyújtott kérelem esetén az ilyen beadványokhoz való esetleges hozzáférés az intézménynek a szóban forgó bírósági eljárásban való részvételétől függjön. Az ettől való függővé tétel ugyanis mindössze harmadik feleknek az uniós bíróságok előtt a bírósági eljárások céljából készített beadványokhoz való hozzáférését szabályozó különös rendelkezések hiányának következménye.

109 Végül amennyiben a Bizottság azt kívánja állítani, hogy a tagállam beadványaihoz való hozzáférés iránti kérelmeket a Bírósághoz vagy az említett beadványokat kibocsátó tagállamhoz kellene intézni, egyrészt a vitatott beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelem Bírósághoz való intézésére vonatkozó esetleges kötelezettséget illetően emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 106. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint abból a bárkit megillető jogból, hogy őt független bíróság tisztességes eljárásban meghallgassa, nem vezethető le az, hogy kizárólag az ügyben eljáró bíróság biztosíthat hozzáférést a kérdéses bírósági eljárás irataihoz. Márpedig az 1049/2001 rendelet rendelkezéseinek megfelelően dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem intézhető a Bizottsághoz a birtokában lévő dokumentumok iránt, amennyiben az említett rendelet alkalmazási feltételei teljesülnek.

110 Másrészt azon esetleges kötelezettséget illetően, miszerint a kérelmet a vitatott beadványokat kibocsátó tagállamhoz kellene intézni, meg kell jegyezni, hogy az 1049/2001 rendelet elfogadásával az uniós jogalkotó eltörölte a kibocsátói szabályt, amelynek értelmében amikor a valamely intézmény birtokában lévő dokumentum kibocsátója harmadik személy, a dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet közvetlenül e dokumentum kibocsátójához kellett intézni (Svédország kontra Bizottság ítélet, fenti 39. pont, EU:C:2007:802, 56. pont; Németország kontra Bizottság ítélet, fenti 40. pont, EU:T:2012:75, 28. pont), amit a Bizottság végeredményben nem vitat.

111 Emellett – a Bizottság által a tárgyaláson tett megállapítással szemben – a hozzáférés iránti kérelemnek a vitatott beadványokat kibocsátó tagállamhoz való intézésére vonatkozó ezen kötelezettség nem eredhet az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdéséből sem, amely a fenti 81. pontban szereplő megfontolásokból következően nem értelmezhető úgy, mint amely újra bevezeti a bírósági eljárás céljából készített beadványokhoz való hozzáférés tekintetében a kibocsátói szabályt. Azon kívül ugyanis, hogy e rendelkezés nem tartalmaz ilyen értelmű kifejezett szabályt, a fenti 81. pontban szereplő, említett megfontolásokból következik, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés joga hatálya alá vonás érdekében sem az említett rendelkezés, sem pedig a szóban forgó beadványok jellege nem teszi szükségessé a Bizottságtól és a tagállamoktól származó beadványok közötti különbségtételt.

112 Az előző megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy – a Bizottság megállapítása ellenére, és anélkül, hogy szükséges lenne a felperes által e tekintetben felhozott többi érv vizsgálata – a vitatott beadványok nem minősülnek a Bíróság dokumentumainak, amelyek e címen az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének rendelkezéseire tekintettel ki vannak zárva a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának, és ezért az 1049/2001 rendeletnek a hatálya alól.

113 A fenti megfontolások összességére és különösen a fenti 48. és 83. pontban levont következtetésekre figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy amennyiben a Bizottság a 2012. április 3-i határozatban úgy ítélte meg, hogy a vitatott beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá, megsértette e rendelet 2. cikkének (3) bekezdését.

114 Ezért helyt kell adni az egyetlen jogalapnak, és következésképpen a 2012. április 3-i határozat megsemmisítése iránti kérelemnek is, amennyiben e határozat megtagadta a felperes hozzáférését a vitatott beadványokhoz.

## A költségekről

115 Elsősorban, ami a felperes és a Bizottság részéről felmerült költségeket illeti, az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a úgy rendelkezik, hogy a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Törvényszék eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a szerint azonban a Törvényszék kivételes okból elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. Ezenkívül az eljárási szabályzat 87. cikkének 6. § -a alapján, ha az eljárás okafogyottá válik, a költségekről a Törvényszék szabad mérlegelése szerint határoz.

116 A jelen ügyben – amint a Törvényszék a fentiekben megállapította – mivel a kereset a 2012. március 16-i határozat megsemmisítésére irányuló részében okafogyottá vált, a 2012. április 3-i határozat részleges megsemmisítése irányuló részében ad helyt annak a Törvényszék.

117 A Bizottság a tárgyaláson mindazonáltal azt kérte, hogy a 2012. április 3-i határozat részleges megsemmisítése esetén a Törvényszék kivételes okból a felperest kötelezze saját költségeinek viselésére. E kérelmet az ellenkérelemnek, a válasznak és a Svéd Királyság beavatkozási beadványának a felperes honlapján való közzétételével, valamint a Bizottság és a felperes között e közzétételre vonatkozó levélváltásnak az ugyanitt történő közzétételével indokolta. A Bizottság szerint a felperes a folyamatban lévő bírósági eljárással kapcsolatos említett dokumentumok közzétételével megsértette a fegyveregyenlőség és a megfelelő igazságszolgáltatás elvét.

118 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék előtt folyó ügyek kezelésére irányadó szabályok értelmében az eljárás felei védelmet élveznek az eljárási iratok visszaélésszerű felhasználásával szemben (1998. június 17-i Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ítélet, T-174/95, EBHT, EU:T:1998:127, 135. pont). Így a Törvényszék hivatalvezetőjének szóló szolgálati utasítások 5. cikkének (8) bekezdése értelmében a Törvényszék elnökének – illetve ha az ügy még folyamatban van, az ügyben eljáró ítélkező testület elnökének – a felek meghallgatását követően adott kifejezett engedélye nélkül harmadik természetes vagy jogi személy nem férhet hozzá az ügy iratanyagához vagy az eljárási iratokhoz, azzal a pontosítással, hogy ilyen engedélyt csak olyan írásbeli kérelemre lehet megadni, amely az iratanyaghoz való hozzáférésre vonatkozó jogos érdeket részletesen igazolja.

119 E rendelkezés a megfelelő igazságszolgáltatás elvét tükrözik, amelynek értelmében a feleknek joguk van érdekeik bármiféle külső behatástól független védelmére, különösen a nyilvánossággal szemben (Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ítélet, fenti 118. pont, EU:T:1998:127, 136. pont). Ebből következően a fél, amely számára betekintési jogot biztosítanak a többi fél eljárási irataiba, csak a saját érdekének védelmében gyakorolja e jogát, kizárva minden más célú felhasználást, mint például az ügyben részt vevő többi fél által felhozott érvekre vonatkozó nyilvános bírálatok megfogalmazását (Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ítélet, fenti 118. pont, EU:T:1998:127, 137. pont).

120 Az ítélkezési gyakorlat szerint az ezen elvbe ütköző eljárás joggal való visszaélésnek minősül, amely figyelembe vehető a költségeknek az eljárási szabályzat 87. cikke 3. §-ának megfelelően kivételes okból történő megosztásakor (lásd ebben az értelemben: Svenska Journalistförbundet kontra Tanács ítélet, fenti 118. pont, EU:T:1998:127, 139. és 140. pont).

121 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a felperes közzétett a jelen üggyel kapcsolatban néhány iratot, így többek között a válaszán kívül a Bizottság ellenkérelmét, valamint a felek között e közzététellel kapcsolatban folytatott levélváltást, nevezetesen a Bizottság azon levelét, amelyben kérte a két fent említett beadvány honlapjáról való levételét, és az e levélre adott válaszát. Ezenkívül a Bizottság arra hivatkozik, hogy a felperes a Svéd Királyság beavatkozási beadványát is közzétette, amit a felperes nem vitatott.

122 Az sem vitatott, hogy e közzétételeket a felperes néhány magyarázattal látta el. Így az ellenkérelem és a válasz közzétételét egy rövid megjegyzéssel egészítette ki, amely rámutatott arra, hogy a Bizottság mindig megtagadta a felperes hozzáférését a vitatott beadványokhoz. A felperes válaszában „kielemezte" a Bizottság ezzel kapcsolatos érvelését. A fenti 121. pontban említett levélváltások közzététele a felperes egyik, „A Bizottság meg akarja tiltani az adatok megőrzésével kapcsolatos beadványok interneten való közzétételét" című megjegyzéséhez kapcsolódik. Többek között az olvasható ebben a meglehetősen kritikus hangnemben megfogalmazott megjegyzésben, hogy „nyilvánvaló ellentmondásban" áll a Bíróság ítélkezési gyakorlatával az, hogy a Bizottság megtagadta a felperes hozzáférését a vitatott beadványokhoz, és hogy a Bizottság ellenzi a „titok megőrzésére irányuló hiábavaló erőfeszítéseinek" közzétételét. A két megjegyzés mellett az internetfelhasználók lehetőséget kaptak hozzászólások megtételére, ami a fent említett második megjegyzés közzététele keretében néhány, a Bizottsággal szemben erősen kritikus hozzászólásra adott alkalmat.

123 Márpedig meg kell állapítani, hogy az, hogy a felperes az interneten közzétette a Bizottság ellenkérelmét, valamint az e közzététellel kapcsolatos levélváltást, a jelen eljárásban a felperesnek átadott eljárási iratok visszaélésszerű felhasználásának minősül a fenti 118. pont hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

124 E közzététellel ugyanis a felperes a Bizottság jelen eljárásra vonatkozó irataihoz való hozzáférési jogát más célokra használta, mint kizárólag a saját ügyének ezen eljárásban való védelme, és így megsértette a Bizottság álláspontjának bármiféle külső behatástól független védelmére való jogát. Ez utóbbi megfontolás annál is inkább adódik, hogy – amint a fenti 122. pontból következik – e közzététellel az internetfelhasználók lehetőséget kaptak hozzászólások megtételére, és néhány, a Bizottsággal szembeni erősen kritikus hozzászólásra adott alkalmat.

125 A Bizottság azon levelét követően továbbá, amelyben a beadványoknak a felperes honlapjáról való levételét kérte, a felperes továbbra is fent hagyta honlapján a dokumentumokat.

126 Ennélfogva a fenti 120. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság iratainak az interneten a fenti 118. és 119. pontban felidézett elvekkel ellentétes közzététele olyan joggal való visszaélésnek minősül, amely figyelembe vehető a költségeknek az eljárási szabályzat 87. cikke 3. §-ának megfelelően kivételes okból történő megosztásánál.

127 Az előzőekre tekintettel a jelen ügy körülményei helyes értékelésének minősül, ha a Törvényszék úgy határoz, hogy a Bizottság saját költségein felül viselje a felperes részéről felmerült költségek felét.

128 Másodsorban, ami a beavatkozók részéről felmerült költségeket illeti, az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ezért a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék megsemmisíti az Európai Bizottság 2012. április 3-i azon határozatát, amely megtagadta Patrick Breyertől a teljes hozzáférést a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása, illetve a nyilvános hírközlő hálózatok szolgáltatása keretében előállított vagy feldolgozott adatok megőrzéséről és a 2002/58/EK irányelv módosításáról szóló, 2006. március 15-i 2006/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv Osztrák Köztársaság általi átültetésére vonatkozó dokumentumokhoz, valamint a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09) alapjául szolgáló üggyel kapcsolatos dokumentumokhoz, amennyiben e határozat az Osztrák Köztársaság által az említett ügyben benyújtott beadványokhoz való hozzáférés megtagadására vonatkozik.**

**2) A P. Breyer által benyújtott, a 2006/24 irányelvre vonatkozó bizottsági jogi véleményhez való hozzáférés iránti kérelmet elutasító 2012. március 16-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelemről már nem szükséges határozni.**

**3) A Bizottság saját költségein kívül viseli a P. Breyer részéről felmerült költségek felét.**

**4) A Finn Köztársaság és a Svéd Királyság viseli saját költségeit.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. február 27-i nyilvános ülésen.

Aláírások